

Arrest

nr. 84 753 van 17 juli 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X, X en X op 16 juli 2012 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot terughrijving van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 juli 2012 en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2012 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 17 juli 2012 om 8 uur 00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. MUKENDI KABONGO KOKOLO, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster en haar 4 minderjarige kinderen arriveerden op 12 juli 2012 met vlucht SN358 op de nationale luchthaven te Zaventem.

1.2. Door de met grenscontrole belaste diensten werd vastgesteld dat verzoekster niet in het bezit was van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden konden staven en dat zij niet beschikte over voldoende bestaansmiddelen voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 12 juli 2012 de beslissing tot teruggrijving en de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats. Deze beslissingen die verzoekster dezelfde dag ter kennis werden gebracht, zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

Inzake de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen in toepassing van artikel 74/5, § 1, 1° van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dat een vreemdeling overeenkomstig artikel 71, tweede lid van dezelfde wet tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar hij wordt vastgehouden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats in overeenstemming is met de wet.

In de mate dat het beroep gericht is tegen de tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats is het beroep derhalve onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing tot teruggrijving

3.1. De Raad wijst erop dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekster betoogt dat een teruggrijving op korte termijn is gepland. Gelet op het feit dat verweerder bevestigt dat een effectieve teruggrijving is voorzien op 17 juli 2012 om 10 uur 45 staat het uiterst dringend karakter van de vordering in casu niet ter discussie.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

In een enig middel voert verzoekster een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Zij stelt in wezen dat de motivering van de bestreden beslissing niet draagkrachtig is en meent dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt. Zij zet uiteen dat verweerder ten onrechte voorhoudt dat zij het doel van haar reis niet kon staven, nu zij wel degelijk beschikt over reisbrochures en andere documenten om het doel van haar reis en de verblijfsomstandigheden te onderbouwen. Zij licht toe dat deze documenten zich in een reistas bevinden die zij tot op heden niet kon recupereren. Daarnaast betoogt zij dat haar in België verblijvende zus haar de nodige financiële middelen zou ter hand stellen.

In dit verband verduidelijkt zij dat haar zus zich dadelijk heeft aangeboden bij de met grenscontrole belaste diensten en heeft bevestigd dat een reis naar Griekenland per trein voorzien is en dat zij in Griekenland kan verblijven bij familieleden van de Griekse ereconsul te Congo. Zij benadrukt verder dat zij beschikt over een rechtsgeldig visum.

De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan zij is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet immers geduid dat werd vastgesteld dat verzoekster verklaarde te willen doorreizen naar Griekenland met het oog op een toeristisch verblijf doch niet in staat bleek om toeristische informatie voor te leggen en slechts een hotelreservatie voor twee personen voor de periode 10 juli 2012 – 13 juli 2012 kon tonen en dat zij niet kon uiteenzetten waar zij verder zal verblijven en waarom zij slechts voor twee personen gereserveerd heeft en niet voor het aantal personen waarmee zij reist. Er wordt tevens opgemerkt dat verzoekster een terugreis gepland heeft op 2 september 2012 en dus een verblijf van tweeënvijftig dagen beoogt, terwijl zij slechts over een visum beschikt dat haar toelaat vijfenveertig dagen op het Schengengrondgebied te verblijven. Tevens wordt gemotiveerd dat verzoekster over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt voor de duur en de vorm van het verblijf en wordt gesteld dat zij slechts 1268 euro bij zich heeft, terwijl zij volgens de geldende richtbedragen over vijftig euro per dag per persoon zou dienen te beschikken. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoekster toe om met kennis van zaken haar rechtsmiddelen aan te wenden. Verzoekster kan daarenboven niet voorhouden de motieven in rechte en in feite die de bestreden beslissing onderbouwen niet te kennen, nu zij ze weergeeft en bekritiseert in haar verzoekschrift.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt prima facie niet aangetoond.

Waar verzoekster betoogt dat de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen niet correct zijn en een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu dient onderzocht te worden in het raam van de toepassing van artikel 3 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden;

4° wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven;

5° wanneer hij ter fine van weigering van toegang gesignaleerd staat in de Staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat

zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd, die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen;

6° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

7° wanneer hij door de Minister of diens gemachtigde geacht wordt de openbare rust, de openbare orde of de veiligheid van het land te kunnen schaden;

8° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

9° wanneer een onderdaan van een derde land het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Wanneer de vreemdeling die moet worden teruggedreven houder is van een geldig visum, leggen de met grenscontrole belaste overheden het geval ter beslissing voor aan de Minister of diens gemachtigde.

Wordt de toegang tot het grondgebied geweigerd, dan annuleren zij het visum en drijven zij de vreemdeling terug.”

De Raad stelt vast dat verzoekster weliswaar verklaart over toeristische informatie inzake Griekenland te beschikken maar haar verklaringen geenszins bewijst. Het gegeven dat verzoekster niet bij machte was om toe te lichten waarom zij slechts een hotel boekte voor een korte periode voor twee personen, terwijl zij met vier kinderen reisde en een verblijf gedurende tweeënvijftig dagen plande vindt steun in de aan de Raad voorgelegde stukken. Verzoekster geeft ook geen aannemelijke verklaring voor het feit dat zij pas een terugkeer naar haar land van herkomst voorzag op 2 september 2012, terwijl haar visum verstrijkt op 22 augustus 2012. In deze omstandigheden is het op het eerste gezicht niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat het nodig was dat verzoekster nadere toelichting verschafte over haar reisdoel en haar verblijfsomstandigheden en kan prima facie slechts vastgesteld worden dat verzoekster effectief in gebreke bleef de nodige documenten ter verduidelijking van haar situatie aan te brengen. Verzoekster poogt aposteriori alsnog bepaalde toelichtingen te geven, maar weerlegt hiermee de vaststelling niet dat zij op het ogenblik dat zij verzocht werd om de vereiste verduidelijkingen te verschaffen en de nodige overtuigingsstukken voor te leggen niet bij machte was om dit te doen.

Verzoekster betwist voorts niet dat zij, toen zij gecontroleerd werd door de met grenscontrole belaste autoriteiten, niet beschikte over de voldoende bestaansmiddelen voor de duur van het voorgenomen verblijf. Zij stelt slechts dat haar zus haar financiële middelen ter beschikking zal stellen. Zij brengt evenwel geen stukken aan waaruit blijkt dat haar zus voldoende solvabel is om dit te doen. Daarenboven moet opnieuw worden opgemerkt dat verzoekster aposteriori toelichtingen verstrekt en stukken overmaakt waaruit blijkt dat haar echtgenoot geldsommen overmaakte aan een zekere F. M. , doch dat zij hiermee niet bewijst dat zij op het ogenblik dat zij poogde de Schengengrens te overschrijden kon aantonen dat zij over de in artikel 3, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet bedoelde bestaansmiddelen beschikte.

Verzoekster gaat voorts ook voorbij aan het feit dat het gegeven dat zij over een visum beschikt niet impliceert dat zij zonder meer toegang kan krijgen tot het Schengengrondgebied. Artikel 3 van de Vreemdelingenwet laat verweerder immers toe om een aantal verificaties door te voeren. Rekening houdende met de inhoud van voormelde wetsbepaling kan verzoekster niet gevolgd worden in haar bewering dat verweerder een aantal niet in de wet voorziene eisen stelde.

Verzoekster toont prima facie geen schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Zij toont op het eerste gezicht ook niet aan dat verweerder de bestreden beslissing niet zorgvuldig zou hebben voorbereid of geen rekening zou gehouden hebben met al de dienstige stukken die zij aanbracht en de verklaringen die zij aflegde op het ogenblik dat zij poogde het Schengengrondgebied te betreden, zodat prima facie ook niet kan besloten worden dat het zorgvuldigheidsbeginsel of enig ander beginsel van behoorlijk bestuur miskend werd.

Het middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

De Raad dient er ten overvloede ook op te wijzen dat verzoekster tevens in gebreke blijft aannemelijk te maken dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Zij beperkt zich namelijk tot de stelling dat de bestreden beslissing haar verhindert om een toeristische reis verder te zetten, dat haar de mogelijkheid ontnomen wordt om een fotoreportage te maken en dat haar kinderen de mogelijkheid verliezen om zich cultureel te verrijken. Een dergelijk nadeel is evenwel niet moeilijk te herstellen. De bestreden beslissing vormt op zich namelijk geen beletsel voor verzoekster om in de toekomst alsnog, voorzien van de nodige overtuigingsstukken, naar Griekenland te reizen met haar kinderen om foto's te nemen en om kennis te maken met de Griekse cultuur.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

Mevr. C. VAN DEN WIJNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WIJNGAERT

G. DE BOECK